II. (I. 3.)

DIE GAZELLE, DER SCHAKAL UND DIE KRÆHE.

अस्ति मगधदेशे चम्पकवती नामारण्यानी । तस्यां चिराद्महता स्नेहेन मृगकाकौ निवसतः। स च मृगः स्वेच्छया भ्राम्यन्पुष्टाङ्गः शृगालेनालोकितः। तमालोक्याचिन्तयत् आः कथमेतद्मांसं सुललितं भक्षयामि। भवतु। विश्वासं तावदुत्पादयामि । इत्यालोच्योपसृत्याब्रवीत् मित्र । कुशलं ते । मृगेणोक्तं । कस्त्वं । स ब्रूते । क्षुद्रबुद्धिनामा जम्बुको ऽहमत्रारण्ये बन्धुहीनो मृतवद्भि-वसामि । इदानीं भवन्तं मित्रमासाद्य पुनः सबन्धुर्जीवलोकं प्रविष्टो ऽस्मि। अधुना तवानुचरेण मया सर्वथा भवितव्यं । मृगेणोक्तं । एवमस्तु । ततो ऽस्तं गते सवितरि भगवति मरीचिमालिनि तौ मृगस्य वासभूमिं गतौ। तत्र चम्पकवृक्षशाखायां सुबुद्धिनामा काको मृगस्य मित्रं निवसति । तौ दृष्ट्वा काको ऽवदत् सखे चित्राङ्ग । को ऽयं द्वितीयः । मृगो ब्रूते । जम्बुको ऽयमस्मत्सख्यमिच्छन्नागतः । काको ब्रूते । मित्र । अकस्मादागन्तुना सह विश्वासो न युक्तः । इत्याकर्ण्य जम्बुकः सकोपमाह । मृगस्य प्रथमदर्शनदिने भवानप्यज्ञातकुलशील एव । तद्भवता सह कथमद्य यावदेतस्य स्नेहानुवृत्ति-रुत्तरोत्तरं वर्तते ।

यत्र विद्वज्जनो नास्ति श्लाघ्यस्तत्राल्पधीरपि ।
निरस्तपादपे देशे एरण्डो ऽपि द्रुमायते ॥ १ ॥

अन्यच्च ।

अयं निजः परो वेति गणना लघुचेतसां ।
उदारचरितानां तु वसुधैव कुटुम्बकं ॥ २ ॥

यथायं मृगो मम बन्धुः । तथा भवानपि । मृगो ऽब्रवीत् किमनेनोत्तरोत्तरेण । सर्वैरेकत्र विश्रम्भालापैः सुखिभिः स्थीयतां । यतः ।